

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

τὸν κύριον ζητεῖν [ἔφ]ην. προσῆλθέ μοι
 γραῦς τις κακοδαίμων· ἀ[ὕτ]όθεν δ' οὐ νῦν λέγων
 ἔστηκ', ἔδειξεν αὐ[τὸ]ν ἐπὶ τοῦ λοφιδίου 100
 ἐκεῖ περιφθ(ε)ιρόμενον ἀχράδας, ἧ πολὺν
 κυφῶν' ἑαυτῷ συλλέγονθ'.

(Σω.)

ὡς ὀργίλως.

(Χα.)

τί <δ'>, ὦ μακάρι' ;

(Πυ.)

ἐγὼ μὲν εἰς τὸ χωρίον

ἐμβὰς ἐπορευόμην πρὸς αὐτόν. καὶ πάνυ
 πόρρωθεν, εἶναί τις φιλόανθρωπος σφόδρα 105

ἐπιδέξιός τε βουλόμενος, προσεῖπα· καὶ
 “ἦκω τι”, φημί, “πρὸς σε, πάτερ, †ιδειντισε†
 σπεύδων ὑπὲρ σοῦ πρᾶγμ'.” <ὁ δ'> εὐθύς, “ἀνόσιε
 ἄνθρωπε,” φησίν, “εἰς τὸ χωρίον δέ μου
 ἦκεις <σὺ> τί μαθών;” βῶλον αἶρεταιί τινα· 110
 ταύτην ἀφίησ' εἰς τὸ πρόσωπον αὐτό μου.

Χα.

ἐς κόρακας.

(Πυ.)

ἐν ὅσῳ δ' “ἀλλά σ' ὁ Ποσ(ε)ιδῶν” λέγων

κατέμυσα, χάρακα λαμβάνει πάλιν τινά,
 ἐκάθαιρε †ταύτην†, “σοὶ δὲ κἄμοι πρᾶγμα τί
 ἔστιν;”, λέγων, “τὴν δημοσίαν οὐκ οἶσθ' ὁδόν;”, 115
 ὀξύτατον ἀναβοῶν τι.

Χα.

μαινόμενον λέγεις

τελέως γεωργόν.

(Πυ.)

τὸ δὲ πέρας—φεύγοντα γὰρ

δεδίωχ' ἴσως με στάδια πέντε καὶ δέκα,